

Vážený pane předsedo,

zdvořile si dovoluujeme požádat podle zákona č. 106/1999 Sb. o poskytnutí rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 21. 6. 2016 sp. zn. 9 C 446/2015.

Náklady s tím spojené obratem uhradíme.

Děkuji velice.

S pozdravem _____, nar. _____,
(trvalý pobyt _____)

1

-

-

3

Okresní soud v Českém Krumlově

Linecká čp. 284, PSČ 381 20
telefon 380 706 111, fax 380 706 170

e-mail: podatelna@osoud.ckr.justice.cz

V Českém Krumlově, dne 23. 3. 2017

Spisová značka: 20 Si 9/2017

JUDr.

Nar.

Věc: Žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb.

K Vaší žádosti ze dne 21. 3. 2017 zasílám rozsudek Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 21. 6. 2016 sp. zn. 9C 446/2015. Rozsudek však nedošel právní moci, neboť byl změněn rozhodnutím Krajského soudu v Českých Budějovicích.

S pozdravem

Ing. Eva Plišková
Ředitelka správy soudu

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Českém Krumlově rozhodl samosoudcem Mgr. Františkem Strouhou ve věci žalobce **Římskokatolická farnost Velešín**, IČ: 650 25 628, se sídlem Náměstí J. V. Kamarýta 44, 382 32, Velešín, zastoupeného JUDr. Matoušem Jírou, advokátem v Praze, se sídlem 28. října 1001/3, proti žalovaným **1) Česká republika - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**, IČ: 697 97 111, se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2, Územní pracoviště České Budějovice, Prokišova ul. 1202/5, České Budějovice, **2) Město Velešín**, IČ: 002 46 174, se sídlem Náměstí J. V. Kamarýta 76, 382 32, Velešín, zastoupenému Mgr. Jitkou Bednářovou, advokátkou v Českých Budějovicích se sídlem U Malše 20 o **určení vlastnického práva**,

t a k t o :

- I. Návrh, aby bylo určeno, že vlastníkem pozemku parc. č. 380/1 odpovídající původním pozemkům PK 381, PK 384, PK 563, PK 566/1, PK 574/1 zapsaných ve vložce č. 44 pro katastrální obec Velešín; pozemku parc. č. 587/4 odpovídající původním pozemkům PK 595 a PK 624, PK 623/3 zapsaných ve vložce č. 44 pro katastrální území a obec Velešín; pozemku prac. č. 718/2 odpovídající původním pozemkům PK 718/1 a PK 718/2 zapsaných ve vložce č. 44 pro katastrální území a obec Velešín zapsaných Katastrálním úřadem pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště Český Krumlov na LV č. 10001 pro k. ú. Velešín, obec Velešín, je prvá žalovaná, se zamítá.

- II. Žalobce je povinen zaplatit prvému žalovanému náklady řízení ve výši 900 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalobce je povinen zaplatit druhému žalovanému náklady řízení ve výši 11.040 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce druhého žalovaného.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podáním došlým soudu dne 30. 12. 2015 domáhá vydání rozhodnutí, kterým by bylo určeno, že vlastníkem pozemku parc. č. 380/1 odpovídající původním pozemkům PK 381, PK 384, PK 563, PK 566/1, PK 574/1 zapsaných ve vložce č. 44 pro katastrální obec Velešín; pozemku parc. č. 587/4 odpovídající původním pozemkům PK 595 a PK 624, PK 623/3 zapsaných ve vložce č. 44 pro katastrální území a obec Velešín; pozemku prac. čl. 718/2 odpovídající původním pozemkům PK 718/1 a PK 718/2 zapsaných ve vložce č. 44 pro katastrální území a obec Velešín zapsaných Katastrálním úřadem pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště Český Krumlov na LV č. 10001 pro k. ú. Velešín, obec Velešín, je prvá žalovaná. Žaloba je odůvodněna tím, že žalobce je církevní právnickou osobou zřízenou dle Corpus Iuris Canonici 1983 (dále jen „CIC“) a evidovanou Ministerstvem kultury pod č.e.: 8/1-05-318/1994, a ve smyslu ust. § 3 písm. b) zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (dále jenom „ZoMV“) je oprávněnou osobou. Žalobce, resp. její právní předchůdce, Fara Velešín, byl vlastníkem pozemků původně evidovaného v pozemkových knihách jako: pozemek PK 381 zapsaný ve vložce č. 44, pozemek PK 384 zapsaný ve vložce č. 44, pozemek PK 563 zapsaný ve vložce č. 44, pozemek PK 566/1 zapsaný ve vložce č. 44, pozemek PK 574/1 zapsaný ve vložce č. 44, pozemek PK 595 zapsaný ve vložce č. 44, pozemek PK 624 zapsaný ve vložce č. 44, pozemek PK 718/1 zapsaný ve vložce č. 44, pozemek PK 623/3 zapsaný ve vložce č. 44, pozemek PK 718/2 zapsaný ve vložce č. 44, vše katastrální obec Velešín. Těmto pozemkům odpovídají dle evidence katastru nemovitostí dle stavu ke dni podání této žaloby tyto nemovitosti, jejichž vlastníkem je druhý žalovaný: a) pozemek par. č. 380/1, lesní pozemek, odpovídající původním pozemkům PK 381 a PK 384, a PK 563, PK 566/1, PK 574/1 zapsaným ve vložce č. 44 pro katastrální obec Velešín, b) pozemek parc. č. 587/4, lesní pozemek, odpovídající původním pozemkům PK 595 a PK 624, a PK 623/3 zapsaným ve vložce č. 44 pro katastrální obec Velešín, c) pozemek parc. č. 718/2, lesní pozemek, odpovídající původním pozemkům PK 718/1 a PK 718/2, zapsaným ve vložce č. 44 pro katastrální obec Velešín; vše zapsáno Katastrálním úřadem pro Jihočeský kraj, Katastrálním pracovištěm Český Krumlov, na LV č. 10001 pro k.ú. Velešín, obec Velešín (dále jen „předmětné nemovitosti“). Žalobce se stal právním nástupcem dle kán. 121 CIC na základě rozhodnutí biskupa českobudějovického ze 27. 11. 202 a dne 30. 9. 2003. Žalobci byly předmětné nemovitosti odňaty bez náhrady podle zákona č. 46/1948 Sb., a to na základě výměru Okresního národního výboru v Kaplici ze dne 10. 6. 1949, a dále dle administrativního převodu majetku ze dne 16.6.1954 a dne 21.5.1954 a potvrzení ONV v Kaplici ze dne 10. 11. 1954 podle ust. § 10 odst. 2 zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě, o výkupu pozemků. Tato skutečnost vyplývá ze samotné knihovní vložky, a dále z návrhu lidovému soudu v Kaplici na knihovní zápis v pozemkové knize Velešín (čd. 667/54), ze dne 15. listopadu 1954. Za „vykoupený“ majetek nikdy nebyla žalobkyni ani jejímu právnímu předchůdci vyplacena náhrada. Nemovitá věc se tak stala předmětem majetkové

křivdy ve smyslu ust. § 5 ZMV, a vlastníkem se stal první žalovaný. Druhý žalovaný - Město Velešín byl do katastru nemovitostí zapsán jako nový vlastník předmětných pozemků poté, co podle zákona č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí, podalo příslušnému katastrálnímu úřadu návrh ze dne 25. 7. 2007 na zápis výše uvedených nemovitostí do svého vlastnictví. Město Velešín tak požádalo o zapsání svého vlastnického práva do katastru nemovitostí s odkazem na ust. § 2 a § 2a zákona č. 172/1991 Sb. na základě souhlasného prohlášení ze dne 25. 6. 2007 mezi ním a Lesy ČR, státním podnikem. Tímto aktem došlo k porušení § 29 zák. č. 229/1991 Sb., dle kterého původní majetek církví, náboženských řádů a kongregací nesměl být převáděn na třetí osoby až do okamžiku přijetí zákona o tomto majetku, tedy zákona č. 428/2012 Sb. V takovém případě předmětný pozemek nemohl v souladu se zákonem č. 172/1991 Sb. přejít z vlastnictví státu do vlastnictví města Velešín. Ve smyslu § 18 odst. 1 ZoMV se oprávněná osoba může domáhat u soudu určení vlastnického práva státu k historickému církevnímu majetku, pokud došlo k převodu nebo přechodu vlastnického práva na třetí osobu mimo jiné v důsledku porušení ust. § 29 zák. č. 229/1991 Sb., dle kterého původní majetek církví, náboženských řádů a kongregací nesměl být převáděn na třetí osoby až do okamžiku přijetí zákona o tomto majetku, tedy ZoMV; a dále v případě porušení ust. § 3 odst. 1 zák. č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, dle kterého není předmětem zákona majetek, který na stát přešel po 25. únoru 1948 z vlastnictví církví, řádů a kongregací a náboženských společností. Právní jednání, které bylo v rozporu s ust. § 29 (tzv. blokačním paragrafem), je od počátku neplatné pro rozpor se zákonem, a to absolutně. Předmětné nemovitosti byly na druhého žalovaného převedeny v rozporu s výše uvedenými zákonnými ustanoveními, když se v tomto případě zcela bezpečně jedná o původní církevní majetek (právní předchůdce žalobce jej vlastnila na počátku tzv. rozhodného období, a v průběhu tohoto období jí byl odňat způsobem výslovně uvedeným v ust. § 5 ZoMV, který uvádí výčet tzv. majetkových křivd). Žalobce tvrdí, že k přechodu vlastnického práva k předmětným nemovitostem z prvního žalovaného na druhého žalovaného nemohlo dojít ani dle § 1 ani dle § 2a zákona č. 172/1991 Sb. Není žádný důvod se domnívat, že by k nabytí vlastnického práva k majetku státu obcemi dle ustanovení § 1 zákona č. 172/1991 Sb. mělo dojít přímo ze zákona a nikoli na základě návrhu, který byly obce povinny ve stanovené lhůtě podat. Žalobce dále poukázal na zákonnou podmínku přechodu dle § 1 zákona č. 172/1991 Sb., a sice prokázání hospodaření s těmito pozemky. Obec přitom nenavrhl jediný důkaz, jímž by bylo prokazováno její faktické hospodaření s předmětnými nemovitostmi. Jelikož tedy druhý žalovaný žádné důkazy k prokázání hospodaření s předmětnými nemovitostmi ve smyslu ustanovení § 1 zákona č. 172/1991 Sb. nenavrhl, nota bene když byl zastoupen právním zástupcem, pak je nutno uzavřít, že neunesl své břemeno důkazní. K přechodu vlastnického práva k nemovitým věcem z prvního žalovaného na druhého žalovaného však nemohlo dojít ani na základě ustanovení § 2a zákona č. 172/1991 Sb. V takovém případě by totiž mohlo dojít k přechodu vlastnictví nejdříve dne 1. července 2000, tedy až po účinnosti zákona o půdě, a tedy i v rozporu s jeho ustanovením § 29. Tvrzený přechod vlastnictví by tedy byl nezákonný. Nad rámec výše uvedeného rozporu případného přechodu vlastnického práva s blokačním ustanovením zákona o půdě žalobce dále namítá, že v posuzované věci nadto vůbec nebyly splněny podmínky tohoto ustanovení. Druhý žalovaný předmětné nemovitosti do svého vlastnictví před 31.12.1949 nikdy nenabyl a že na těchto pozemcích před 31.12.1949 nehospodařil. Podmínky ustanovení § 2a zákona č. 172/1991 Sb. tedy nejsou splněny. Ať již se ustanovení § 29 zákona o půdě vztahuje na přechod vlastnického práva dle § 1 zákona č. 172/1991 Sb. či nikoli, k přechodu vlastnického práva dle § 1 zákona č.

172/1991 Sb. by nemohlo dojít ani pro zjevný rozpor s ustanovením § 4 odst. 2 předmětného zákona.

Prvý žalovaný navrhnul, aby žaloba byla v celém rozsahu zamítnuta. Dle jeho názoru, není v tomto sporu Česká republika - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových pasivně legitimována. Důvodem je, že pozemky, které jsou předmětem žaloby (dále jen „pozemky“) historicky byly a i v současné době jsou lesními pozemky, s nimiž hospodařil státní podnik Lesy ČR s.p. což vyplývá z výpisu z katastru nemovitostí LV 10001 k.ú. Velešín a ze souhlasného prohlášení uzavřeného mezi Lesy ČR a Městem Velešín ze dne 25.06.2007, který sloužil jako podklad pro zápis do katastru nemovitostí ve prospěch žalovaného č. 2 a dále dalších dokladů založených ve spise. Shora uvedenou žalobou není požadováno, aby se stát ujal držby nemovitých věcí a hospodařil s nimi, nýbrž aby se žalobce na základě rozhodnutí soudu mohl domoci vydání pozemků státem. Dle názoru žalovaného č.1 by proto měly v této věci jednat v pozici Žalovaného č.1 Lesy ČR, s.p. Hradec Králové, neboť tyto by byly v případě úspěchu Žalobce ve výše uvedené věci povinnou osobou k vydání majetku státu dle § 4 z.č. 428/2012 Sb. Žalobce ničím neprokazuje naléhavý právní zájem na určení vlastnického práva k předmětným pozemkům. Pokud by bylo žalobě vyhověno a žalobce by vyzval žalovaného č. 1 k vydání pozemků je žalovaný č. 1 povinen zkoumat (na rozdíl od Státního pozemkového úřadu a Lesů České republiky s.p.) např. i otázku funkční souvislosti dle § 7 zák. č. 428/2012 Sb. když žalobce se k těmto skutečnostem nijak v žalobě nevyjadřuje. Dále Žalovaný č.1 upozorňuje na ust. § 15 a násl. z.č. 428/2012 Sb., dle kterého je registrovaným církvím a náboženským společnostem vyplácena finanční náhrada, která má zmírnit majetkové křivdy, tudíž pokud by bylo žalobě vyhověno, křivda Žalobce by byla kompenzována duplicitně. Navíc by vznikla další křivda vůči žalovanému č. 2, což jistě nebyl smysl a účel zákona č. 428/2012 Sb. Žalovaný č. 1 je toho názoru, že povinnými osobami v zákoně č. 428/2012 Sb. jsou pouze státní organizace nikoli fyzické či právnické osoby na které majetek z různých důvodů přešel. V daném případě nabyl v souladu se zákonem č. 172/1991 Sb. žalovaný č. 2 vlastnické právo k předmětným pozemkům, neboť byly pro vznik vlastnického práva žalovaného č. 2 splněny všechny zákonné podmínky. V daném případě tedy došlo k přechodu vlastnického práva a nikoliv k převodu vlastnického práva jak má na mysli § 29 zákona č. 229/1991 Sb.. Dále uvádí žalovaný, že z předložených dokladů vyplývá, předmětné pozemky byly v rámci přidělového řízení přiděleny Městu Velešín. Všechny předmětné pozemky přešly do vlastnictví žalovaného č.2 již k 24.5.1991. Jelikož zákon o půdě nabyt účinnosti až 24. 6. 1991, není zde možno hovořit o rozporu s 29 zákona č. 229/1991 Sb. Žalobce jednoznačně neprokazuje souvislost mezi pozemkem původního pozemkového katastru, který byl dříve ve vlastnictví žalobce či jeho právních předchůdců s pozemkem podle dnešního stavu katastru nemovitostí, neboť aktuální pozemky katastru nemovitostí zahrnují i další původní PK parcely, které nikdy ve vlastnictví žalobce nebyly. Ze všech výše uvedených důvodů se Žalovaný č. 1 domnívá, že byly splněny všechny podmínky zákona č. 172/1991 Sb. pro vznik vlastnického práva žalovanému č. 2 - Městu Velešín. V daném případě se tak jednalo o přechod, nikoli o převod vlastnického práva což je zcela jiná právní kategorie. V § 29 zákona o půdě je uveden pouze převod. Žalovaný č. 1 odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 4946/2015. Smyslem zákona č. 428/2012 Sb. bylo vypořádat pouze některé majetkové křivdy nikoliv všechny, součástí zákona je i finanční náhrada. Nestátní subjekty, tedy žalovaný č. 2 – Město Velešín není povinnou osobou ve smyslu zákona.

Druhý žalovaný navrhnul zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Své stanovisko odůvodnil tím, že předmětné nemovitosti přešly na stát přídělovou listinou č.j. 32.661/1950-IX/B-23 ze dne 19.5.1950. Pokud žalobce poukazuje na souhlasné prohlášení ze dne 25. 6. 2007, vypracoval jej státní podnik Lesy ČR, a to nepochybně na základě znalosti, že tyto lesní pozemky mu nenáležely, neboť přešly na město Velešín na základě zákona č. 172/1991 Sb. Souhlasným prohlášením tedy byl pouze uveden do souladu vlastnický stav dle zákona se stavem zápisu v katastru. Pokud by státní podnik Lesy ČR byl přesvědčen o svém vlastnictví dotčených pozemků a měl listiny, které by jeho vlastnictví prokazovaly, nikdy by neinicioval sepsání předmětného souhlasného prohlášení a neumožnil by jeho vklad do katastru. V rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 28 Cdo 790/2012 je konstatováno, že účelem § 2a zák.č. 172/1991 Sb. doplněného do citovaného předpisu zákonem č. 114/2000 Sb. (s účinností od 1.7.2000), bylo napravování sporných situací týkající se mimo jiné i nedostatku rozhodnutí o přidělu. Cílem bylo umožnit přechod nemovitostí ve vlastnictví České republiky do majetku obce s ohledem na takový stav v dřívějším období, kdy k přidělu nebo k vydání přídělového plánu došlo až po 31.12.1949, což je případ projednávané věci, kdy přídělová listina byla vydána až dne 19.5.1950. Podle stanoviska uvedeného judikátu NS ČR tak žalovaný č. 2 prokazuje přechod nemovitostí přídělovou listinou na MNV působícím na území obce. Navíc výčet způsobů prokázání přidělu v § 2a odst. 3 zák.č. 172/1991 Sb. je pouze demonstrativní a nikoliv taxativní. Na základě tohoto výkladového pravidla a dalších důkazních listin, které jsou založeny ve spise, je žalovaný č. 2 přesvědčen, že předmětné nemovitosti, které jsou předmětem žaloby, řádně nabyly. S ohledem na to, co je shora uvedeno uplatňuje žalovaný č. 2 dále z opatrnosti institut vydržení předmětných pozemků, které žalobce uvádí v žalobě, neboť vydržecí lhůta započala běžet dne 17.11.1954 na základě návrhu Lidovému soudu v Kaplici na knihovní zápis k pozemkové knize Velešín (čd. 667/54) ze dne 15.11.1954, resp. dle listiny o přidělu lesů ze dne 19.5.1950, když tyto důkazy předložil do spisu žalobce. Argument dobré víry a vydržení žalovaný č. 2 uplatňuje i v souvislosti s postupem žalobce, který se oproti dikci ZMV ve své žalobě obrací na jiné než povinné subjekty, takže aplikace institutu dobré víry a vydržení dle obecného občanského práva je zcela na místě. V tomto místě žalovaný č. 2 odkazuje na rozsudek NS ČR sp.zn. 31 Cdo 122/2001 ze dne 11.9.2003, a to v tom smyslu, kdy zákon o půdě neposkytuje v této věci ucelenou nebo přiléhavou právní úpravu, takže se použije obecné právní úpravy, a tudíž i vydržení je možné. Navíc i důvodová zpráva k § 18 ZMV jednoznačně řeší otázku aplikace § 134 zák.č. 40/1964 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Také Ústavní soud uzavírá, že účelem blokačního ustanovení bylo spojit variantní řešení restituce, a to však výlučně zemědělského majetku, který měl k dispozici stát, následně tedy který byl převeden na obce. Byla založena jakási dobrá víra církví, že nějaké řešení zákonodárce přijme. Toto řešení přijal zákonodárce v podobě ZMV. Toto řešení uvádí jako zásadu některé povinné subjekty, a to státní instituce ve zkratce, nikoli územní samosprávné celky. Tyto jsou dle důvodové zprávy z povinnosti majetek vydávat vyňaty. Zákonodárce je tedy nemínil vystavit vydávání nabytého majetku. Dobrá víra nabyvatele musí nutně požívat totožné ústavní ochrany jako vlastnické právo původního vlastníka, neboť vychází z principů právní jistoty a ochrany nabytých práv a souvisí též s nezbytnou důvěrou v akty veřejné moci, jak stanoví nález Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 2219/12 ze dne 17.4.2014. Dne 1.6.2016 NS ČR vydal další rozhodnutí sp.zn. 28 Cdo 5217/2015 (v němž je citován mimo jiné i rozsudek NS ČR sp.zn. 28 Cdo 4946/2015), kdy jeho obsahem je ve zkratce skutečnost, že blokační paragraf zákona o půdě nebyl přechodem majetku na obce a kraje dotčen. Navíc žalovaný č. 2 uvádí, že za majetek, který přešel na kraje a obce, získaly církve finanční náhradu, která je zvyšována o inflaci.

Aktivní legitimace žalobce k podání projednávané žaloby, tj. skutečnost, že žalobce je právníčkou osobou evidovanou Ministerstvem kultury ČR ve smyslu § 3 písmene b) zákona číslo 428/2012 Sb. prokazuje výpis z rejstříku evidovaných právníků osob ve stavu ke dni 6. 6. 2014, číslo evidence 8/1-05-318/1994, jímž je prokázáno, že Římskokatolická farnost Velešín, je statutární orgánem, jež jedná samostatně, není-li stanoveno jinak a rozhodnutím o sloučení církevních právníků osob podle kán. 121 CIC na základě zákona číslo 3/2002 Sb., č. j.: 2479/2002 je prokázáno, že podle ustanovení kán. 121 CIC ke dni 27. 11. 2002 slučuje biskup českobudějovický církevní právníkové osoby v rozhodnutím označené církevní právníčkou osobou s názvem Římskokatolická farnost Velešín. Rozhodnutím o sloučení církevních právníků osob z 30. 9. 2003 je prokázáno, že veřejné církevní právníkové osoby označené jako Římsko-katolické děkanství Velešín, Fara Velešín a katolický kostel ve Velešíně se slučují do veřejné církevní právníkové osoby s názvem Římskokatolická farnost Velešín.

Výpisem z pozemkové knihy knihovní díl 44 pro katastrální území Velešín, soudní okres Krumlov (č.l. 12) je prokázáno, že k předmětným nemovitostem bylo vlastnické právo zapsáno pro Faru č. p. 44 a 93 a druhý žalovaný je podle zápisu došlého dne 17. 11. 1954 (položka 28) zapsán jako vlastník předmětných nemovitostí.

Knihovním návrhem Čd 667/54 (č.l. 35) došlým Lidovému soudu v Kaplici dne 17. 11. 1954 je prokázáno, že Správa Lesního hospodářství ve Vyšším Brodě navrhuje, aby podle administrativního převodu nemovitého majetku z 16. června a 21. května 1954, založeného ve sbírce listin pod Č. d. 569/54 a potvrzení výměru Okresního národního výboru – Církevní oddělení v Kaplici ze dne 10. listopadu 1954 povolil soud v pozemkové knize pro k. ú. Velešín, v knihovní vložce čl. 44 knihovním zápisem, dluhoprosté odepsání pozemků č. 622/1, 807/9, 718/3, 381, 384, 563, 595, 598, 623/3, 624, 718/1 a 718/2 do vložky číslo 608, jejichž vlastníkem je Katolická fara ve Velešíně. Z knihovní vložky 44 odepsané pozemky se navrhuje zapsat ve vložce číslo 608 pro vlastníka Čsl. Stát – Správa lesního hospodářství ve Vyš. Brodě.

Knihovním návrhem Č. d. 38/57 (č.l. 23), došlým Lidovému soudu v Kaplici je prokázáno, že se navrhuje povolení zápisu v pozemkové knize pro k. ú. Velešín podle výměru OMV v Kaplici z 10. 6. 1949, zn. 611-23/4-49 a přidělové listiny Rady ONV v Kaplici, zemědělský odbor ze dne 22. 11. 1956 a to ve vložce číslo 44 odepsáním bez závad pozemkových parcel číslo katastrální 728/1, 723/6, 723/7, 723/8, 723/9, 723/10, 723/11 a jejich zápis do vložky č. 76 jako vlastnictví Obce Velešín. Původním vlastníkem uvedených parcel byla fara ve Velešíně, z jejíhož majetku byly podle citovaného výměru plus původní parcely 723/1 o výměře 2 hektary 18 arů 48 m² přidělena a po rozdělení podle přidělové listiny Čsl. státu – MNV Velešín.

Opisem výměru Okresního národního výboru v Kaplici z 10. 6. 1949, Č. d. 38/57 je prokázáno, že Fara ve Velešíně bylo sděleno, že stát vykupuje podle § 1 odst. 3 zákona č. 46/48 Sb. z pozemkového vlastnictví Fary Velešín nemovitosti tam uvedené, mimo jiné i ty, jež jsou předmětem tohoto řízení. Jde o nemovitosti zapsané, mimo jiné v knihovní vložce č. 44. Děje se tak na základě usnesení rady ONV v Kalici ze dne 8. 6. 1949 po

provedeném řízení podle § 10 odst. 1 zákona ze dne 21. března 1948 č. 46 Sb. o nové pozemkové reformě.

Opisem přidělové listiny datované 22. 11. 1956, vydané Okresním národním výborem v Kaplici, je prokázáno, že po provedeném přidělovém řízení podle dekretu číslo 12/1945 číslo 28/1948 a mimo jiné i zákona číslo 46/1948 Sb. vydává se pro Čsl. stát – Místní národní výbor ve Velešíně přidělová listina, týkající se nemovitostí v k. ú. Velešín, a to parcely č. 723/1 s přibližnou výměrou v hektarech 2.18,48 ha.

Návrhem Města Velešín z 25. června 2007 je prokázáno, že bylo požádáno o zápis do katastru nemovitostí záznamem, na základě souhlasného prohlášení ze dne 25. června 2007 nemovitostí, jež jsou přílohou tohoto zápisu na základě souhlasného prohlášení, přidělové listiny č. 32.661/1950-IX/B-23 ze dne 19. května 1950 a srovnávací sestavu parcel PU 380/2007 ze dne 16. 4. 2007. Přílohou této žádosti - souhlasným prohlášením z 25. června 2007 je prokázáno, že bylo učiněno mezi Lesy ČR, s. p. a Město Velešín prohlášení, že souhlasí se zánikem práva dosud zapsaného v katastru na Lesy ČR a vznikem vlastnického práva k nemovitostem, které jsou předmětem tohoto řízení pro Město Velešín. Přílohou je také srovnávací sestavení parcel, jímž je prokázáno, že nemovitosti, jež jsou předmětem tohoto řízení, byly obsahem knihovní vložky č. 44.

Rozhodnutím Ministerstva zemědělství, č. j.: 32.661/1950-IX/B-23 z 19. května 1950 je prokázáno, že Místnímu národnímu výboru ve Velešíně byly přiděleny nemovitosti, jež jsou předmětem tohoto řízení podle zákona č. 46/1948. Přidělené nemovitosti měly být odevzdány do držby s účinností ke dni převzetí, tj. k 1. 4. 1950.

Dohodou o převodu nemovitého majetku mezinárodními podniky z 21. 5. 1954 je prokázáno, že byla uzavřena mezi Místním národním výborem Velešín a jím byly do operativní správy Podniku správa lesního hospodářství Vyšší Brod, předány nemovitosti z knihovní vložky čl. 260 podle soupisu parcel, mimo jiné z přidělu pro obec č. 44 farní lesy, pozemkové parcely číslo katastru 381, 384, 563, 595, 958, 624, 718/1, 623/3, 718/2, 622/1, 718/3 a 807/9.

Porovnáním parcel dřívější pozemkové evidence s parcelami katastru nemovitostí vyhotoveným Katastrálním úřadem pro Jihočeský kraj, katastrální pracovník Český Krumlov ze dne 1. 3. 2016 je prokázáno, že nemovitosti, které jsou předmětem řízení, byly součástí knihovní vložky č. 44.

Skutkovým závěrem je, že žalobkyně je církevní právnickou osobou zřízenou dle Corpus Iuris Canonici 1983 (dále jen „CIC“) a evidovanou Ministerstvem kultury pod č.e.: 8/1-05-318/1994. Žalobkyně, resp. její právní předchůdce, Fara Velešín, byla vlastníkem předmětných nemovitostí, které přešly na stát podle zákona č. 46/1948 Sb., a to na základě výměru Okresního národního výboru v Kaplici ze dne 10. 6. 1949, a dále dle administrativního převodu majetku ze dne 16.6.1954 a dne 21.5.1954 a potvrzení ONV v Kaplici ze dne 10. 11. 1954 podle ust. § 10 odst. 2 zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě, o výkupu pozemků. Druhý žalovaný byl do katastru nemovitostí zapsán jako vlastník předmětných pozemků poté, co podle zákona č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí, podal Katastrálnímu úřadu pro Jihočeský kraj,

katastrálnímu pracovišti v Kaplici návrh na zápis výše uvedených nemovitostí do svého vlastnictví ze dne 25. 7. 2007. Druhý žalovaný požádal o zapsání svého vlastnického práva do katastru nemovitostí s odkazem na ust. § 2 a § 2a zákona č. 172/1991 Sb. na základě souhlasného prohlášení ze dne 25. 6. 2007 mezi ním a Lesy ČR, státním podnikem.

Žalobce je oprávněnou osobou podle § 3 písm. a) zákona č. 428/2012 Sb. o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi (dále jen „zákon“). Žalobu na určení vlastnického práva podává podle § 18 odst. 1 zákona a soud v takovém případě nezkoumá naléhavý právní zájem na určení, jako tomu je u žalob podávaných podle § 80 občanského soudního řádu. Žaloba směřuje správně proti prvému žalovanému, neboť ten podle § 1 odst. 2 písm. a) zákona č. 201/2002 ze dne 2. května 2002 o Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových jedná v řízení před soudy, rozhodci nebo stálými rozhodčími soudy (dále jen "rozhodčí orgány"), správními úřady a jinými orgány.

Do vlastnictví druhého žalovaného přešly nemovitosti, které jsou předmětem tohoto řízení podle § 2a zákona č. 172/1991 Sb. ze dne 24. dubna 1991 o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí. Tento zákon nabyl účinnosti dnem jeho vyhlášení, jak stanoví § 10. Stalo se tak před účinností zákona č. 229/1991 Sb., tj. před 21. 5. 1991. Ačkoliv byl § 2a do zákona č. 172/1991 Sb. doplněn zákonem č. 114/2000 Sb. (s účinností od 1.7.2000), stalo se tak podle důvodové zprávy proto, aby byly napravovány sporné situace, týkající se mimo jiné i nedostatku rozhodnutí o přidělu. Novela nezaložila žádné nové právní nároky, neboť ty zde byly dány již zákonem č. 172/1991 Sb.

Podle § 29 zákona č. 229/1991 Sb., který nabyl účinnosti dnem vyhlášení, tj. dne 21. května 1991 majetek, jehož původním vlastníkem byly církve, náboženské řády a kongregace, nelze převádět do vlastnictví jiným osobám do přijetí zákonů o tomto majetku.

Na projednávanou věc je možné použít odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 5217/2015, který mimo jiné uvádí, že „se lze ztotožnit s výkladem Ústavního soudu, dle něhož omezení nakládání s věcmi příslušejícími původně církvím a náboženským společnostem nebránilo takovým změnám v osobě vlastníka, jež se neprotivily smyslu majetkového vyrovnání s církvemi (viz nálezy pléna Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 9/07, bod 38, a ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 10/13, bod 292). Na toto východisko pak navazuje úvaha, artikulovaná Nejvyšším soudem v jeho rozsudku ze dne 24. 2. 2016, sp. zn. 28 Cdo 4946/2015, že přechodem majetku ve prospěch obcí podle § 1 zákona č. 172/1991 Sb. nebylo nikterak ohroženo zachování majetkového základu pro budoucí vypořádání s církvemi, jelikož majetek, jenž takto přešel na obce, nepozbýval svého statusu historického vlastnictví církví, a další právní dispozice s ním tedy zůstávaly limitovány § 29 zákona o půdě, přičemž bylo výsostným právem zákonodárce rozhodnout, zda onen nezmenšený majetkový substrát umožní využít k naturálnímu uspokojení restitučních nároků církví tím, že obce coby veřejnoprávní korporace zařadí mezi povinné osoby, či nikoli. Předestřené závěry jsou pak v plné míře přenositelné i do posuzovaného sporu, poněvadž také kraje mohly být při přijetí zákona č. 428/2012 Sb. zatíženy povinností k vydání majetku náležejícího historicky církvím Skutečnost, že do okruhu povinných osob obsaženého v § 4 zákona č. 428/2012 Sb. (jenž nabyl účinnosti k 1. 1. 2013) kraje v posledku zahrnuty nebyly, proto nijak neoslabovala legitimitu přechodu státního majetku do jejich vlastnictví proběhnuvšího v souladu se zákonem č. 290/2002 Sb. ke dni 1. 1. 2003, a nemohla tudíž ani

zpětně modifikovat účinky právě zmíněného předpisu. Nejvyšší soud není zcela přesvědčen, že by z užití pojmu „přechod“ v § 18 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb., jehož smyslem bylo toliko překlenutí dosud konstatovaného nedostatku aktivní legitimace církevních právnických osob k podávání žalob na určení vlastnického práva státu k blokovanému majetku, s nímž bylo protiprávně disponováno, ... nikoli rozšíření účinků dosavadního omezení nakládání s dotčenými hodnotami, měly být dovozovány zásadní závěry ohledně dopadu § 29 zákona o půdě (respektive § 3 zákona č. 92/1991 Sb.).“

Pro zamítnutí žaloby lze dále citovat názor Nejvyššího soudu uvedený rovněž ve věci sp. zn. 28 Cdo 5217/2015, tj. že „je sice pravdou, že se zřetelem k § 29 zákona o půdě mohly církve důvodně očekávat, že zákonodárce přistoupí ke zmírnění majetkových křivd, jež na nich byly spáchány v době nsvobody..., konkrétní podoba vyrovnání s církvemi (zejména poměr naturální restituce historického majetku vůči finanční náhradě ovšem zůstávala v rozhodující míře politickou otázkou, přičemž právě k zachování adekvátního prostoru pro volbu prostředků odčinění minulého bezpráví sloužilo omezení dispozic s majetkem původně patřícím církvím zakotvené v § 29 zákona o půdě. ... Legitimní očekávání církví se tak upínalo k vydání restitučního zákona, nikoli již k tomu, že bude naturálně vydáno maximální množství blokáci dotčených statků, neboť tento problém byl předmětem diskrece zákonodárce. Nelze proto spatřovat žádný zásah do legitimního očekávání žalobkyně v tom, že vzpomínané nemovitosti přešly do vlastnictví kraje (zde obce), vůči němuž oprávněná osoba nemůže v režimu zákona č. 428/2012 Sb. vznést nárok na jejich vydání.“

Žaloba není důvodná. Ačkoliv Nejvyšší soud ČR vykládá situaci, týkající se zákona č. 290/2002 Sb., lze shora citované závěry použít i na projednávanou věc, v níž předmětné nemovitosti přešly na druhého žalovaného v souladu s § 2a zákona 172/1991 Sb.. Přechodem majetku ve prospěch obcí nebylo nikterak ohroženo zachování majetkového základu pro budoucí vypořádání s církvemi, jelikož majetek, jež takto přešel na obce, nepozbýval svého statusu historického vlastnictví církví, a další právní dispozice s ním tedy zůstávaly limitovány § 29 zákona o půdě, přičemž bylo výsostným právem zákonodárce rozhodnout, zda onen nezmenšený majetkový substrát umožní využít k naturálnímu uspokojení restitučních nároků církví tím, že obce coby veřejnoprávní korporace zařadí mezi povinné osoby, či nikoli. Skutečnost, že do okruhu povinných osob obsaženého v § 4 zákona č. 428/2012 Sb. (jež nabyl účinnosti k 1. 1. 2013) obce v posledku zahrnuty nebyly, proto nijak neoslabovala legitimitu přechodu státního majetku do jejich vlastnictví proběhnuvšího v souladu se zákonem č. 172/1991 Sb. a nemohla tudíž ani zpětně modifikovat účinky právě zmíněného předpisu. Se zřetelem k § 29 zákona o půdě mohly sice církve důvodně očekávat, že zákonodárce přistoupí ke zmírnění majetkových křivd, jež na nich byly spáchány v době nsvobody, konkrétní podoba vyrovnání s církvemi (zejména poměr naturální restituce historického majetku vůči finanční náhradě ovšem zůstávala v rozhodující míře politickou otázkou, přičemž právě k zachování adekvátního prostoru pro volbu prostředků odčinění minulého bezpráví sloužilo omezení dispozic s majetkem původně patřícím církvím zakotvené v § 29 zákona o půdě. Legitimní očekávání církví se tak upínalo k vydání restitučního zákona, nikoli již k tomu, že bude naturálně vydáno maximální množství blokáci dotčených statků, neboť tento problém byl předmětem diskrece zákonodárce. Nelze proto spatřovat žádný zásah do legitimního očekávání žalobkyně v tom, že vzpomínané nemovitosti přešly do vlastnictví obce, vůči němuž oprávněná osoba nemůže v režimu zákona č. 428/2012 Sb. vznést nárok na jejich vydání. Nejsou splněny podmínky § 18 odst. 1 zákona č. 428/2012

Sb., neboť věc z původního majetku žalobce, jako registrované církve přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nebyla převedena ani nepřešla z majetku státu do vlastnictví jiných osob v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, nebo v rozporu s ustanovením § 29 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Proto byla žaloba zamítnuta.

O náhradě nákladů řízení 1. žalovaného bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o.s.ř. Žalobce byl ve věci plně úspěšný a náleží mu tak právo na náhradu nákladů řízení, které představuje paušální náhrada 900 Kč za tři úkony po 300 Kč (vyjádření k žalobě, příprava na a účast při jednání soudu dne 13. 6. 2016) podle vyhlášky č. 254/2015 Sb.

O náhradě nákladů řízení 2. žalovaného č. 2 bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o.s.ř. 2. žalovaný byl ve věci plně úspěšný a náleží mu tak právo na náhradu nákladů řízení, které představuje odměna za právní zastoupení advokátem podle § 9 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 9.840 Kč za čtyři úkony právní služby po 2. 460 Kč (příprava a převzetí věci, vyjádření k žalobě, účast při jednání soudu a závěrečný návrh), 1.200 Kč za čtyři náhrady hotových výdajů po 300 Kč. Celkem činí náklady řízení 11.040 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím Okresního soudu v Českém Krumlově.

V Českém Krumlově dne 21. června 2016

Mgr. František Strouha v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Dagmar Bartošová
Vypravila:
Eva Koritarová